

opstaaede Vandværker, skal jeg sige, at det er ikke det, man vil; man vil ikke uden videre gøre den anvendelig, men man vil netop overlade til Indenrigsministeren med de fornødne Bepælselser og Indskrænkninger at gøre Loven anvendelig. Der kan være Forhold, som ere saa vidt forskellige fra de Kjøbenhavnske, at en Overførelse af de Bestemmelser, der gælde for Kjøbenhavn, ikke passer for det foreliggende Tilfælde.

Naar det ærede Medlem udtalte sig om, at det var for galt, at Folk skulde mullteres, fordi en Hund eller et Kreatur kom ned i et aabent Vandbassin, saa vil jeg antage, at hvis det ikke sker forfættelig, med vedkommende Gjer's Vilje, vil han i de fleste Tilfælde i den Anledning ikke blive dragen til Ansvar. Der staar jo netop i Loven, at man maa ikke „lade Hunde og andre Kreaturer svømme, drukne Hunde, Katte eller andre Dyr, afstykke Vogne, vadske Klæder i Vandværkenes Søer o. s. v.“ Altsaa, der maa være, en der lader en Hund eller et Kreatur svømme, inden der kan være Tale om, at vedkommende skal mullteres derfor. Men Hovedsagen er dog den, og den har det ærede Medlem jo ikke bestridt, at det lige saa lidt uden for Kjøbenhavn som i Kjøbenhavn kan være tilladeligt at forurene det Vand, som en stor Befolkning skal drikke, og det er altsaa ligesaa billigt og naturligt, at man uden for Kjøbenhavn træffer de efter ethvert Forhold nødvendige Foranstaltninger for at forhindre dette. — Nu siger det ærede Medlem: Ja, men det er dog for galt, at en Mand ikke maa benytte sin Mark, som han vil og have Gødningsoflag, hvor det nu passer ham! Jeg finder ikke, at der er noget ubilligt og urimeligt i, at man siger til en Mand, om hvis Mark der er et aabent Vandløb, som benyttes til en tilgrænsende Kommunes Vandforsyning: Du skal med din Rødding blive 200 Alen derfra, og er der Renovationskule, skal du lægge den 500 Alen derfra. Jeg synes ikke, der er noget urimeligt deri, og naar man kunde gøre det i 1857 lige over for Lodssejerne i Kjøbenhavns Omegn, synes jeg ikke, at der er noget urimeligt i, at man maa kunne gøre omtrent det samme nu i 1895. Men det er alt sammen noget, man kan tage under nærmere Overvejelse, naar det ærede Medlem i saa Henseende har nogen Tvivl. — Ligeledes er det forbudt i Loven

af 1857 ved saadanne Afløb, som tjene til Kommunens Vandforsyning, at anlægge Fabrikker, der fabrikere sundhedsfarlige Stoffer og udlede dem i de paagældende Ledninger. Det er noget, jeg er overbevist om, det ærede Medlem vil finde ret naturligt. Men de Fabrikker, der bestaa, kan man selvfølgelig ikke saa fjærne, og der maa da træffes andre Foranstaltninger, hvad der ogsaa efter Loven skal træffes, idet man har bestemt, at Afløbet fra saadanne Fabrikker, som bestaa, skal ved Vandværkets Foranstaltning og paa detses Beføstning ledes andsteds hen, saaledes at det ikke gør Vandværket Fortræd. Noget lignende er Tilfældet med Røddinger ved Gaarde. Der kan ligge Gaarde ikke langt fra vedkommende Vandledning, mindre end 200 Alen derfra, og det er da ret naturligt, at man siger til en saadan Gaards Gjer: Det Gødningsoflag, du har ved dit Gaard, maa du selvfølgelig beholde, men du maa sørge for, at Afløbet derfra ikke gaar til de Ledninger, hvorfra en Kommune skal øse sit Drikkevand.

Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at den ærede Indenrigsminister ogsaa i alle Retninger vil være Vogter for de Rettigheder, som tilgrænsende Lodssejere, tilgrænsende Kommuner have, men jeg tvivler heller ikke om, at den ærede Minister paa den anden Side vil gøre det paa en saadan Maaade, at Hovedøjemedet med Loven ikke bliver illusorisk, og saaledes som Forholdene ere nu i 14 af de af mig nævnte Kommuner, ere vedkommende Kommuner virkelig udsatte for at faa det Vand, de lede ind til Byen, forurennet ved saadanne Foranstaltninger, som uden stor Ulempe for Lodssejerne kunde fjærnes. Jeg er overbevist om, at, naar det ærede Medlem kommer til nærmere at overveje Sagen og se paa dens Udforelse i Entalighederne, ville nogle af de Betæneligheder, som han gør sig til Talsman for, forsvinde.

Bojsen: Jeg har naturligvis lagt Mærke til, at Lovforslaget giver Indenrigsministeren en vis Bemyndigelse til at lempe sig efter Forholdene, men det forekommer mig, at Lodssejernes Interesser her udelukkende ere varetagne af Indenrigsministeren. Medens de vedkommende Kommuner faa en lovlig Rettighed, komme Lodssejerne til at faa uden anden Beskyttelse end den, de kunne